Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

28. april 2017 *

»Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende en traktatbrudssag — dokumenter udarbejdet af en medlemsstat — begæring om aktindsigt rettet til medlemsstaten — begæringen om aktindsigt sendt til Kommissionen — afslag på aktindsigt — Kommissionens kompetence — dokument, der hidrører fra en institution — artikel 5 i forordning (EF) nr. 1049/2001«

I sag T-264/15,

**Gameart sp. z o.o.**, Bielsko-Biała (Polen), ved advokat P. Hoffman,

sagsøger,

mod

**Europa-Kommissionen** ved J. Hottiaux, A. Buchet og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

**Republikken Polen** ved B. Majczyna, M. Kamejsza og M. Pawlicka, som befuldmægtigede,

af

**Europa-Parlamentet** ved D. Warin og A. Pospíšilová Padowska, som befuldmægtigede,

og af

**Rådet for Den Europæiske Union** først ved J.-B. Laignelot, K. Pleśniak og E. Rebasti, derefter ved J.-B. Laignelot og E. Rebasti som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående en påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse af 18. februar 2015, for så vidt som der ved denne blev givet afslag på den begæring om aktindsigt i de dokumenter, der var blevet udarbejdet af Republikken Polen, som Kommissionen havde fået fremsendt fra denne sidstnævnte på grundlag af artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter,

har

* Processprog: polsk.

RETTEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne J. Schwarcz (refererende dommer) og C. Iliopoulos,

justitssekretær: fuldmægtig L. Grzegorczyk,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. november 2016,

afsagt følgende

## Dom

### Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, Gameart sp. z o.o., er en virksomhed inden for underholdningsbranchen, der er etableret i Polen.

2 Den 10. november 2014 indgav sagsøgeren på grundlag af polskie przepisy o dostępie do informacji publicznej (polske bestemmelser om aktindsigt i offentlige oplysninger) en begæring til det polske udenrigsministerium (herefter »UM«) om aktindsigt i dokumenter vedrørende de af Kommissionen gennemførte procedurer angående tilsidesættelse af EU-retten ved den polske lov af 19. november 2009 om hasardspil.

3 For det første begærede sagsøgeren navnlig aktindsigt i kopierne af de skrivelser, som Kommissionen havde sendt til Republikken Polen i forbindelse med disse procedurer. For det andet begærede sagsøgeren aktindsigt i kopierne, som UM var i besiddelse af, af de skrivelser, som Republikken Polen havde sendt til Kommissionen vedrørende de samme procedurer (herefter »de omtvistede dokumenter«).

4 Den 18. november 2014 fremsendte UM sagsøgerens begæring pr. e-mail til Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

5 Den 19. november 2014 meddelte UM sagsøgeren, at dennes begæring omfattede dokumenter fra EU-institutioner, at begæringen var underlagt bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001, og at UM følgelig i henhold til denne forordnings artikel 5, stk. 2, havde fremsendt begæringen til Kommissionen med henblik på, at Kommissionen undersøgte den.

6 Den 15. december 2014 gav Kommissionen afslag på aktindsigt i de begærede dokumenter, idet den støttede sig på undtagelsen i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision og på den omstændighed, at proceduren vedrørende Republikken Polens tilsidesættelse af EU-retten stadig var i gang.

7 Den 2. januar 2015 genfremsatte sagsøgeren over for Kommissionen begæringen om aktindsigt i dokumenterne i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren gjorde herved bl.a. gældende, at Kommissionen ikke var kompetent til at træffe afgørelse vedrørende sagsøgerens begæring om aktindsigt i de omtvistede dokumenter, der ikke var omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren gjorde navnlig gældende, at forordningens artikel 5, stk. 2, ikke kunne finde anvendelse på disse dokumenter, idet denne bestemmelse kun vedrører dokumenter hidrørende fra EU-institutioner.

8 Ved afgørelse af 18. februar 2015 (herefter »den anfægtede afgørelse«) gav Kommissionen afslag på den genfremsatte begæring og afslog bl.a. aktindsigt i de omtvistede dokumenter, idet den igen støttede sig på den i artikel 4, stk. 2, tredje led, i forordning nr. 1049/2001 fastsatte undtagelse og på den omstændighed, at proceduren vedrørende Republikken Polens tilsidesættelse af EU-retten stadig var i gang.

## Retsforhandlinger og parternes påstande

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. maj 2015 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

10 Ved processkrifter indleveret henholdsvis den 8., den 11. og den 18. september 2015 har Republikken Polen, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet fremsat begæring om at måtte intervenere i nærværende sag til støtte for Kommissionens påstande.

11 Ved kendelser af 19. oktober 2015 gav formanden for Rettens Femte Afdeling tilladelse til disse interventioner.

12 Som følge af en ændring af sammensætningen af Rettens afdelinger er den refererende dommer blevet tilknyttet Fjerde Afdeling, hvortil nærværende sag følgelig er blevet henvist.

13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den bekræfter afslaget på aktindsigt i de omtvistede dokumenter.

— Subsidiært fastslås det, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 i henhold til artikel 277 TEUF ikke kan finde anvendelse i nærværende sag.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Kommissionen har, støttet af Republikken Polen, Rådet og Parlamentet, nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## Retlige bemærkninger

### *Om søgsmålsinteressen*

15 Kommissionen har, uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse, gjort gældende, at sagsøgeren muligvis ikke har søgsmålsinteresse.

16 Den har i denne henseende anført, at sagsøgeren ikke har bestridt den anfægtede afgørelse, for så vidt som denne giver afslag på aktindsigt i de omtvistede dokumenter, men har begrænset sig til at rejse tvivl om Kommissionens kompetence til at vedtage denne afgørelse. Afslaget på aktindsigt udgør således ikke i sig selv en bebyrdende retsakt for sagsøgeren, og det vil ikke blive berørt af en eventuel annullation af den anfægtede afgørelse. Det er Kommissionens opfattelse, at selv om Retten finder, at Kommissionen ikke var kompetent til at undersøge hele den begæring, som var blevet fremsendt til

den af de polske myndigheder, vil dette ikke ændre sagsøgerens retlige situation, eftersom en annullation af den anfægtede afgørelse ikke giver denne sidstnævnte aktindsigt i de omtvistede dokumenter og ikke forpligter de polske myndigheder til at udbrede disse dokumenter.

17 Sagsøgeren har heroverfor anført, at fra de polske myndigheders synspunkt blev den procedure, som blev iværksat som følge af sagsøgerens begæring, der blev indgivet til disse myndigheder på grundlag af den polske lovgivning, afsluttet ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Følgelig er det den anfægtede afgørelse, der har forhindret sagsøgeren i at få aktindsigt i de omtvistede dokumenter. Sagsøgeren har desuden tilføjet, at selv om dennes begæring ikke var blevet fremsendt til Kommissionen på grundlag af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001, burde UM have behandlet begæringen på grundlag af den polske lov om aktindsigt i offentlige oplysninger og have givet sagsøgeren aktindsigt i de omtvistede dokumenter, eftersom den polske lov ikke fastsætter nogen mulighed for at give afslag på udbredelse af offentlige oplysninger på grund af en verserende procedure ved EU-institutionerne.

18 Det skal bemærkes, at idet Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse, anså den sig for kompetent til at træffe afgørelse om begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter på grundlag af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001.

19 Selv om den anfægtede afgørelse ville blive delvis annulleret med den begrundelse, at Kommissionen ikke var kompetent til at vedtage denne afgørelse, således som sagsøgeren har anført, ville sagsøgeren dog ganske vist ikke få aktindsigt i de omtvistede dokumenter. Det følger imidlertid ikke heraf, at sagsøgeren ikke har en interesse i at nedlægge påstand om annullation af den anfægtede afgørelse.

20 For det første følger det nemlig af fast retspraksis, at en sagsøger har en interesse i at nedlægge en påstand om annullation af en retsakt fra en institution for at gøre det muligt at forhindre, at den ulovlighed, som denne retsakt angiveligt er behæftet med, gentager sig fremover. En sådan søgsmålsinteresse følger af artikel 266, stk. 1, TEUF, hvorefter den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde dommen fra Unionens retsinstanser. Søgsmålsinteressen kan imidlertid kun bestå, såfremt den påståede ulovlighed ville kunne gentage sig i fremtiden uafhængigt af de omstændigheder i sagen, som har givet anledning til sagsøgerens søgsmål (jf. i denne retning dom af 7.6.2007, Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 50-52, og af 9.9.2011, LPN mod Kommissionen, T-29/08, EU:T:2011:448, præmis 60).

21 Dette er tilfældet i den foreliggende sag. For det første hviler den af sagsøgeren påståede ulovlighed på en fortolkning af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001, som Kommissionen risikerer at lægge til grund i forbindelse med behandlingen af en ny begæring. For det andet vil sagsøgeren sandsynligvis i fremtiden indgive flere lignende begæringer om aktindsigt, således som Kommissionen i øvrigt opfordrer denne til at gøre det i sine skrivelser. Følgelig foreligger der en risiko, som er tilstrækkelig konkret og uafhængig af omstændighederne i den foreliggende sag, for, at sagsøgeren i tilsvarende situationer vil blive udsat for den samme påståede ulovlighed.

22 Med hensyn til dette sidstnævnte punkt skal det nemlig bemærkes, at Kommissionen for Retten har gjort gældende, at sagsøgeren uafhængigt af den anfægtede afgørelse på ny kunne henvende sig til de polske myndigheder for at indgive en begæring om aktindsigt i de omtvistede dokumenter til disse. Det skal imidlertid bemærkes, således som sagsøgeren med rette har anført, at selv om det er muligt at indgive en ny begæring om aktindsigt i disse dokumenter, er der intet, der forhindrer de polske myndigheder i, såfremt den anfægtede afgørelse ikke annulleres, at fremsende denne nye begæring til Kommissionen på grundlag af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 og Kommissionen i på ny at give afslag med de samme begrundelser, som dem, der er anført i den anfægtede afgørelse.

23 For det andet er den anfægtede afgørelse den eneste afgørelse, der er blevet meddelt sagsøgeren indtil nu, og som er bebyrdende for denne, idet den ikke giver sagsøgeren den begærede aktindsigt og har afsluttet den procedure, der var indledt over for de polske myndigheder, hvilket Republikken Polen i det væsentlige har erkendt i sit interventionsindlæg. Under retsmødet har Republikken Polen som svar på et spørgsmål fra Retten anført, at annullationen af den anfægtede afgørelse ville tvinge det nationale organ til at genåbne proceduren og undersøge sagsøgerens begæring på grundlag af den nationale lovgivning.

24 Det følger af det ovenstående, at sagsøgeren har en interesse i at opnå en delvis annullation af den anfægtede afgørelse.

*Om realiteten*

25 I stævningen har sagsøgeren fremsat fire anbringender til støtte for sit søgsmål. Det første anbringende vedrører Kommissionens manglende kompetence med hensyn til artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 4, stk. 4 og 5, i forordning nr. 1049/2001, for så vidt som den anfægtede afgørelse blev vedtaget, uden at den stat, hvorfra de omtvistede dokumenter hidrørte, var blevet hørt, og til trods for den omstændighed, at denne stat ikke var imod udbredelsen af dem. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 296 TEUF som følge af manglen på en fyldestgørende begrundelse af den anfægtede afgørelse, og det fjerde anbringende, der er blevet påberåbt subsidiært, vedrører ugyldigheden af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001 i henhold til artikel 277 TEUF. Desuden har sagsøgeren i replikken fremsat et femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af retten til god forvaltning og af artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001.

26 Det første anbringende er opdelt i to led.

27 I det første anbringendes første led har sagsøgeren anført, at artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 ikke finder anvendelse på de omtvistede dokumenter, eftersom denne bestemmelse alene vedrører de dokumenter, der hidrører fra Unionens institutioner. Det er i denne henseende irrelevant, at disse dokumenter ligeledes har været i Kommissionens besiddelse som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, eftersom sagsøgeren ikke har indgivet en begæring om aktindsigt til denne sidstnævnte. Ifølge sagsøgeren tildeles der ikke Kommissionen kompetence ved en medlemsstats blotte fremsendelse af en begæring om aktindsigt til Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1049/2001, når begæringen ikke vedrører dokumenter, der hidrører fra denne sidstnævnte.

28 Kommissionen, Republikken Polen og Rådet har bestridt grundlaget for dette led.

29 For det første har Kommissionen medgivet, at UM ikke var forpligtet til i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 at henvise begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter til Kommissionen, og at UM på baggrund af den nationale lovgivning ville have kunnet træffe en selvstændig afgørelse om, hvorvidt disse dokumenter kunne udleveres til sagsøgeren eller ej. Kommissionen har således anført, at artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 begrænser pligten for den medlemsstat, over for hvilken der er fremsat en begæring om aktindsigt i dokumenter, som den er i besiddelse af, til at høre EU-institutionen eller til at henvise denne begæring til Kommissionen alene i det tilfælde, hvor disse dokumenter hidrører fra denne institution. Dels, fordi begæringen om aktindsigt både vedrørte dokumenter, der hidrører fra denne, og de omtvistede dokumenter, dels, fordi UM fremsendte hele denne begæring til Kommissionen, besluttede denne imidlertid at besvare den nævnte begæring i sin helhed.

30 For det andet er Kommissionen af den opfattelse, at der ikke foreligger den mindste tvivl om den omstændighed, at de omtvistede dokumenter udgør »dokumenter, som en institution er i besiddelse af« som omhandlet i artikel 2, stk. 3, sammenholdt med artikel 3, litra a), i forordning nr. 1049/2001. Det fremgår imidlertid klart af tiende betragtning til og artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 samt af fast retspraksis, at »alle de dokumenter, som institutionerne er i besiddelse af, henhører under forordningens anvendelsesområde, herunder dokumenter, som hidrører fra medlemsstaterne, således at retten til aktindsigt i disse dokumenter i princippet reguleres af forordningens bestemmelser, navnlig de bestemmelser, som fastsætter materielle undtagelser fra retten til aktindsigt« (dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 67). Kommissionen har fremhævet, at det er disse bestemmelser og denne retspraksis, som den almindeligvis anfører, når den giver fuldstændig afslag på begæringer fra tredjemænd, der ønsker aktindsigt i dokumenter, der er udarbejdet af en medlemsstat og af Kommissionen, inden for rammerne af en traktatbrudssag. Kommissionen har heraf konkluderet, at den derfor råder over et retsgrundlag, der gør det muligt for den at vedtage den anfægtede afgørelse for så vidt angår de omtvistede dokumenter.

31 Det bemærkes, at artikel 2, stk. 1-4, i forordning nr. 1049/2001 lyder således:

»1. Enhver unionsborger og enhver fysisk eller juridisk person, der har bopæl eller hjemsted i en medlemsstat, har ret til aktindsigt i institutionernes dokumenter med forbehold af de principper, betingelser og begrænsninger, der er fastsat i denne forordning.

[…]

3. Denne forordning finder anvendelse på alle dokumenter, som en institution er i besiddelse af, dvs. dokumenter, som den har udarbejdet eller modtaget, inden for alle Den Europæiske Unions aktivitetsområder.

4. Med forbehold af artikel 4 og 9 gives der offentligheden adgang til dokumenterne, enten efter skriftlig begæring eller direkte i elektronisk form eller gennem et register […]«

32 Artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 bestemmer:

»Fremsættes der over for en medlemsstat begæring om aktindsigt i et dokument i dens besiddelse, som hidrører fra en institution, rådfører medlemsstaten sig, medmindre det er indlysende, at dokumentet skal eller ikke skal udleveres, med den pågældende institution for at træffe en afgørelse, som ikke bringer opfyldelsen af denne forordnings målsætning i fare.

Medlemsstaten kan i stedet henvise begæringen til institutionen.«

33 Endelige bemærkes, at i overensstemmelse med samme forordnings artikel 6, stk. 1, »[skal b]egæring om aktindsigt […] indgives i skriftlig form […] og være affattet tilstrækkelig præcist til, at institutionen kan identificere det ønskede dokument[, og at d]en, der fremsætter begæringen, [ikke] er […] forpligtet til at begrunde denne«.

34 Hvad angår Kommissionens angivelige kompetence på grundlag af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 skal det bemærkes, at denne bestemmelse opretter en koordineringsmekanisme mellem EU-institutionerne og medlemsstaterne i tilfælde, hvor der over for disse sidstnævnte er blevet fremsat en begæring om aktindsigt i dokumenter, som de er i besiddelse af, der hidrører fra en institution.

35 Bortset fra i de tilfælde, der er udtrykkeligt nævnt i denne bestemmelse, og når det følger af de betingelser til at samarbejde loyalt, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU, er begæringer om aktindsigt i dokumenter, som de nationale myndigheder er i besiddelse af, fortsat omfattet af de nationale bestemmelser, som gælder for disse myndigheder, hvilket også gælder i de tilfælde, hvor

dokumenterne hidrører fra EU-institutioner, uden at bestemmelserne i forordning nr. 1049/2001 kan træde i stedet for (jf. i denne retning dom af 18.12.2007, Sverige mod Kommissionen, C-64/05 P, EU:C:2007:802, præmis 70).

36 Det bemærkes imidlertid, at artikel 5 i forordning nr. 1049/2001 ikke fastsætter muligheden for at fremsende en begæring om aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra en medlemsstat, til Kommissionen. Det fremgår således udtrykkeligt af ordlyden af denne bestemmelse, at bestemmelsens materielle anvendelsesområde er begrænset til dokumenter, der »hidrører« fra EU-institutionerne.

37 Det kan derfor konkluderes, at Kommissionen ikke var kompetent til at træffe afgørelse om begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter, der var fremsendt af UM på grundlag af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001.

38 Denne konklusion påvirkes hverken af Kommissionens eller intervenienternes modargumenter.

39 For det første har Republikken Polen gjort gældende, at Kommissionens kompetence til at undersøge begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter kan udledes af ånden i artikel 5 i forordning nr. 1049/2001.

40 Ifølge Republikken Polen er de dokumenter, der udveksles i forbindelse med en traktatbrudsprocedure, nemlig »blandede« akter, fordi indholdet af de dokumenter, der er udarbejdet af Kommissionen i løbet af denne procedure, er tæt knyttet til indholdet i de dokumenter, som den berørte medlemsstat har udarbejdet, og dermed indebærer udbredelsen af indholdet af de førstnævnte samtidig med udbredelsen af indholdet af de sidstnævnte og omvendt. Ifølge Republikken Polen kan de dokumenter, der i denne forbindelse er udarbejdet af en medlemsstat, således kvalificeres som dokumenter, der hidrører fra Kommissionen som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 1049/2001.

41 Desuden har Republikken Polen anført, at det følger af artikel 3, litra a), i forordning nr. 1049/2001 og af retspraksis, at begrebet »dokument« ikke i det væsentlige betegner indholdet, men de oplysninger, der er indeholdt i dokumentet.

42 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at den fortolkning af artikel 5 i forordning nr. 1049/2001, som Republikken Polen har anlagt, der ikke har noget grundlag i forordning nr. 1049/2001, er uforenelig med ordlyden af denne bestemmelse (jf. præmis 36 ovenfor). Denne fortolkning kan derfor ikke tiltrædes.

43 For det andet har Republikken Polen og Rådet gjort gældende, at Kommissionen var kompetent til at træffe afgørelse om begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter på grundlag af princippet om loyalt samarbejde.

44 Dette princip, der er anført i 15. betragtning til forordning nr. 1049/2001, og som regulerer forholdet med institutionerne og medlemsstaterne, kan dog ikke i sig selv udgøre grundlaget for Kommissionens kompetence til at undersøge en begæring om aktindsigt som den i hovedsagen omhandlede, da der ikke foreligger nogen form for retsgrundlag fastsat i forordning nr. 1049/2001.

45 Hertil skal det tilføjes, at et vist antal argumenter, som Kommissionen selv har fremført, strider mod dette argument.

46 Kommissionen har nemlig bl.a. hævdet, at UM på grundlag af den nationale lovgivning kunne have truffet en selvstændig afgørelse om, hvorvidt de dokumenter, som de polske myndigheder havde sendt til Kommissionen i forbindelse med traktatbrudsproceduren, kunne udleveres til sagsøgeren eller ej.

47 Kommissionen har desuden anført, at den anfægtede afgørelse ikke forhindrer de polske myndigheder i at indtage den samme holdning som Kommissionen. Den har i denne henseende med rette gjort gældende, at Domstolens praksis angående de indlæg, der indleveres til Unionens retsinstanser, hvoraf det fremgår, at der bortset fra i de undtagelsestilfælde, hvor udbredelsen af et dokument kan være i strid med god retspleje, ikke findes nogen regel eller forskrift, som tillader eller forhindrer parterne i en sag i at udbrede deres egne indlæg til tredjemand (dom af 12.9.2007, API mod Kommissionen, T-36/04, EU:T:2007:258, præmis 88, kendelse af 3.4.2000, Tyskland mod Kommissionen, C-376/98, EU:C:2000:181, præmis 10), kan overføres på de akter, der er udarbejdet i forbindelse med en administrativ procedure som den i nærværende sag omhandlede.

48 For det tredje skal det af Kommissionen og intervenienterne fremsatte argument, hvorefter Kommissionen var kompetent til at undersøge begæringen om aktindsigt i dokumenterne hidrørende fra Republikken Polen, fordi disse dokumenter var i Kommissionens besiddelse som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, forkastes.

49 Det skal i denne henseende først bemærkes, at sagsøgeren ikke har bestridt Kommissionens kompetence til at undersøge begæringer om aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra de polske myndigheder, og som er i Kommissionens besiddelse, forudsat at disse begæringer er blevet fremsat direkte til Kommissionen. Det er klart, at sådanne dokumenter er i EU-institutionernes besiddelse som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001. Sagsøgeren har heller ikke bestridt den omstændighed, at Kommissionen i princippet kan give afslag på aktindsigt i sådanne dokumenter, såfremt de vedrører en verserende traktatbrudsprocedure.

50 Det skal imidlertid, således som sagsøgeren har anført og i det væsentlige i modsætning til, hvad Kommissionen og intervenienterne har gjort gældende, lægges til grund, at den omstændighed, at sådanne dokumenter er i en EU-institutions besiddelse som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001, ikke kan give Kommissionen kompetence til på eget initiativ eller under andre omstændigheder at træffe afgørelse om en begæring om aktindsigt, der vedrører dem, og i givet fald at give afslag herpå.

51 Som sagsøgeren med rette har anført, skal Kommissionen for at være kompetent til at vedtage en afgørelse om at tildele eller give afslag på aktindsigt i et dokument, den er i besiddelse af, nemlig modtage en begæring om aktindsigt i dette dokument, der er gyldigt indgivet under de betingelser, der er fastsat i artikel 2, stk. 4, og artikel 6 i forordning nr. 1049/2001, af enhver fysisk eller juridisk person, som fastsat i forordningens artikel 2, stk. 1 og 2, eller være gyldigt sendt fra en medlemsstat under de i nævnte forordnings artikel 5 fastsatte betingelser. Det skal imidlertid konstateres, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke har fået fremsat en sådan begæring på gyldig vis hverken af sagsøgeren eller af Republikken Polen.

52 Det skal derfor i modsætning til, hvad navnlig Kommissionen, Rådet eller Republikken Polen har hævdet, lægges til grund, at artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 ikke under omstændighederne i det foreliggende tilfælde kan udgøre retsgrundlaget for en afgørelse om afslag på aktindsigt i de omtvistede dokumenter.

53 For det fjerde skal det argument, hvorefter Kommissionen i det væsentlige var bundet af UM's fremsendelse, forkastes. Det skal nemlig bemærkes, at der ikke foreligger noget retsgrundlag, der gør det muligt at antage, at Kommissionen er bundet af en medlemsstats afgørelse om at videresende en begæring om aktindsigt i dokumenter, der ikke hidrører fra denne, i henhold til artikel 5 i forordning nr. 1049/2001, idet betingelserne for, at denne bestemmelse finder anvendelse ikke er opfyldt. Som sagsøgeren med rette har fremhævet, kan det imidlertid ikke – selv om det rent faktisk kan antages, at en medlemsstats afgørelse om at videresende den begæring om aktindsigt, der er blevet fremsat for denne, er bindende, for så vidt som Kommissionen ikke kan anse den for ikke at eksistere – lægges til grund, at en sådan fremsendelse i sig selv giver Kommissionen kompetence til at vedtage en materiel afgørelse, dvs. at afslå eller give aktindsigt i de ønskede dokumenter.

54 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at Kommissionen, der ikke var kompetent til at træffe afgørelse om begæringen om aktindsigt i de omtvistede dokumenter, har tilsidesat artikel 5 i forordning nr. 1049/2001.

55 Det første anbringendes første led skal derfor tages til følge, og dermed bør den anfægtede afgørelse annulleres delvist, uden at det er nødvendigt at undersøge de andre led og øvrige anbringender, som sagsøgeren har fremsat.

**Sagens omkostninger**

56 Ifølge artikel 134, stk. 1, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med sagsøgerens påstand. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, dog deres egne omkostninger. Heraf følger, at Republikken Polen, Rådet og Parlamentet bærer hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

**1) Kommissionens afgørelse af 18. februar 2015 annulleres, for så vidt som Europa-Kommissionen har givet afslag på begæringen om aktindsigt i de dokumenter, der er udarbejdet af Republikken Polen, som Kommissionen har fået fremsendt af denne sidstnævnte på grundlag af artikel 5, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter.**

**2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

**3) Republikken Polen, Rådet for den Europæiske Union og Europa-Parlamentet bærer hver deres egne omkostninger.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. april 2017.

Underskrifter